

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

ELSŐ SZEKCIÓ

M.H. ÉS S.B. KONTRA MAGYARORSZÁG ÜGY

(10940/17. és 15977/17. sz. kérelmek)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2024. február 22.

Az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

Az M.H. és S.B. kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Első Szekció) Kamaraként tartott ülésén, amelynek tagjai voltak:

Marko Bošnjak, *elnök*,
Alena Poláčková,
Krzysztof Wojtyczek,
Paczolay Péter,
Ivana Jelić,
Erik Wennerström,
Raffaele Sabato, *bírák*

és Ilse Freiwirth, *a Szekció hivatalvezetője*

Figyelemmel:

a Magyarország ellen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy afgán állampolgár, M.H. („az első kérelmező”), valamint egy pakisztáni állampolgár, S.B. által 2017. február 4-én, illetve 2017. február 23-án a Bírósághoz benyújtott (10940/17., illetve 15977/17. sz.) kérelmekre;

azon döntésre, hogy az Egyezmény 5 cikkének 1. bekezdésével kapcsolatos panaszok kerüljenek közlésre a magyar kormány („a Kormány”) felé, a kérelmek többi részét pedig nyilvánítsa elfogadhatatlannak a Bíróság;

azon döntésre, hogy a kérelmezők neve ne kerüljön nyilvánosságra;

a felek észrevételeire;

2024. február 6-án tartott zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően,

az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

BEVEZETÉS

1. Az ügyek olyan kérelmezők menekültügyi őrizetével kapcsolatosak, akik a szóban forgó események idején még kiskorúak voltak, és akiknek a szabadon bocsátás iránti kérelmét kezdetben elutasították. Az ügy az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdése alá eső kérdéseket vet fel.

A TÉNYEK

2. Mindkét kérelmező 2000-ben született és Ausztriában él. A kérelmezőket Pohárnok B., illetve Szántai Vecsera O., Budapesten praktizáló ügyvédek képviselték.

3. A Kormányt Tallódi Z. kormányképviselő képviselte az Igazságügyi Minisztériumból.

4. Az ügy tényállása az alábbiak szerint foglalható össze.

I. AZ ELSŐ KÉRELMEZŐ ÁLTAL BENYÚJTOTT, 10940/17. SZ. KÉRELEM

5. A magyar határ engedély nélküli átlépését követően, 2016. április 29-én a magyar hatóságok elfogták az első kérelmezőt. 2016. április 30-án a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 352/A. § (1) bekezdése alapján határozat tiltott átlépése miatt elítélték, és kiutasítással, valamint egyéves beutazási tilalommal sújtották. Az első kérelmező személyazonosságát a büntetőeljárás során nem kérdőjelezték meg. Ugyanezen a napon (2016. április 30-án) a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal („a BÁH”) tisztviselői által lefolytatott meghallgatás során az első kérelmező kifejezte, hogy menedékjogot kíván kérni, és a BÁH menekültügyi osztálya megindította a menekültügyi eljárást. A meghallgatásról készült jegyzőkönyv szerint a kérelmező azt mondta, hogy 1996. január 1-jén született.

6. Ugyanezen a napon a BÁH felfüggesztette az első kérelmezővel szembeni idegenrendészeti eljárást, megállapítva, hogy a kiutasítási végzés addig nem hajtható végre, amíg az első kérelmező a vele szemben folyamatban lévő menekültügyi eljárás miatt magyarországi tartózkodásra jogosult.

7. 2016. május 1-jén, a BÁH által lefolytatott menekültügyi meghallgatáson ismét rögzítésre került, hogy az első kérelmező 1996. január 1-jén született. A meghallgatást követően a BÁH a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény („menedékjogi törvény”) 31/A. § (1) bekezdésének a), b) és c) pontja alapján elrendelte az első kérelmező menekültügyi őrizetbe vételét. A BÁH továbbá megjegyezte, hogy az első kérelmező a származási országában uralkodó közbiztonsági helyzettel kapcsolatos aggodalmakra alapozta menedékjogi kérelmét, és végső célállomásként Németországot jelölte meg. Az első kérelmezőt a Kiskunhalasi Befogadó Központban helyezték őrizetbe. Őrizetét a Kiskunhalasi Járásbíróság 2016. május 3-án meghosszabbította. A bíróság lényegében ugyanazokra az okokra hivatkozott, mint a menekültügyi hatóság.

8. Az első kérelmező 2016. május 4-én jelezte először, hogy kiskorú. Ezt az őrizetből való szabadon bocsátása, és nyílt befogadó intézményben történő elhelyezése iránti kérelmében tette meg. Ugyanezen a napon a kérelmet megküldték a BÁH-nak azzal a megjegyzéssel, hogy az első kérelmező kiskorú. 2016. május 10-én az első kérelmező angol nyelven is benyújtotta a szabadon bocsátás iránti kérelmet, azt állítva, hogy kiskorú és 1999-ben született. A BÁH 2016. május 18-án megkapta a beadvány fordítását, és – az első kérelmező által ugyanazon a napon adott beleegyezést követően – úgy határozott, hogy kormegállapítást végez el. Úgy tűnik azonban, hogy 2016. május 25-én a BÁH úgy döntött, hogy nem folytatja le a kormegállapítást. Arról tájékoztatta az első kérelmezőt, hogy a büntető-, az idegenrendészeti, valamint a menekültügyi eljárás során nagykorúnak vallotta magát, ezért a BÁH-nak nem voltak kétségei az életkorát illetően. A menedékjogi törvény 5. § (3) bekezdésére hivatkozva (lásd alább a 28. pontot) a BÁH megjegyezte továbbá, hogy az első kérelmező eredeti személyazonosító okmány benyújtásával, vagy a saját költségén elvégeztetett kormegállapítással igazolhatja az életkorát.

9. 2016. június 29-én a Kiskunhalasi Járásbíróság úgy határozott, hogy az első kérelmező menekültügyi őrizetét 2016. augusztus 27-ig meg kell hosszabbítani, a korábbi okokkal lényegében megegyező okokból. A bíróság nem tartott meghallgatást, és teljes mértékben az első kérelmező őrizetének meghosszabbítására irányuló BÁH kérelemre támaszkodott anélkül, hogy említést tett volna az első kérelmező azon állításáról, hogy kiskorú.

10. 2016. június 30-án az első kérelmező jogi képviselője a menekültügyi őrizet megszüntetését kérte a BÁH-tól arra hivatkozva, hogy az első kérelmező súlyosan traumatizált, kísértő nélküli kiskorú. A jogi képviselő továbbá igazságügyi szakértő kirendelését kérte az első kérelmező életkorának megállapítására. A kérelemhez csatolták az első kérelmező afgán személyazonosító okmányának másolatát, amely az első kérelmező kinézete alapján arra engedett következtetni, hogy 2015-ben tizenöt éves volt. A BÁH 2016. július 28-án kapta meg az okmány fordítását. 2016. augusztus 4-én a BÁH megkapta egy másik, az első kérelmező által benyújtott, az első kérelmező kiskorúságát igazoló személyazonosító okmány másolatát, amelyet a BÁH szintén lefordított.

11. A menekültügyi hatóság az első kérelmező beadványaira hivatkozva 2016. augusztus 5-én megszüntette az első kérelmező őrizetét, megállapítva, hogy kísértő nélküli kiskorú. A BÁH az eljárás hátralévő részére a főti Károlyi István Gyermekközpontot jelölte ki számára tartózkodási helyül.

12. A BÁH menekültügyi eljárást megszüntető, 2016. augusztus 18-i határozatából kiderül, hogy az első kérelmező nem kapott humanitárius tartózkodási engedélyt.

II. A MÁSODIK KÉRELMEZŐ ÁLTAL BENYÚJTOTT, 15977/17. SZ. KÉRELEM

13. A magyar határ jogellenes átlépését követően, 2016. június 16-án a magyar hatóságok elfogták a második kérelmezőt. Ezután a határrendészet kihallgatta, és ekkor menedékjogot kért. A kihallgatásról készült jegyzőkönyv szerint 1998-ban született, és az unokatestvérével együtt utazott.

14. A BÁH által 2016. június 17-én lefolytatott menekültügyi meghallgatásról készült jegyzőkönyv szerint a második kérelmező azt mondta, hogy 1998-ban született, és az unokatestvérével együtt utazott. A meghallgatást követően a BÁH a menedékjogi törvény 31/A. § (1) bekezdésének a), c) és f) alapján elrendelte a második kérelmező menekültügyi őrizetbe vételét arra hivatkozva, hogy nem rendelkezett anyagi forrásokkal, engedély nélkül, embercsempész segítségével lépett Magyarország területére, kérelmét a származási országában állítólagosan uralkodó közbiztonsági helyzettel kapcsolatos aggodalmakra alapozta, végső célállomásnak Olaszországot tekintette, Magyarországgal nem volt kapcsolata, és emiatt fennállt a szökés veszélye. A második kérelmezőt a Kiskunhalasi Befogadó Központban helyezték őrizetbe.

15. Ugyanezen a napon a BÁH a 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet alapján folyamatban lévő eljárásra („dublini eljárás”) figyelemmel – amelynek keretében a második kérelmezőt az uniós jog alapján Bulgáriába kellett volna visszatéríteni menedékjogi kérelmének az elbírálása céljából – felfüggesztette a menekültügyi eljárást.

16. 2016. június 20-án a Kiskunhalasi Járásbíróság a menedékjogi törvény 31/A. § (1) bekezdésének a) és c) pontja alapján meghosszabbította a második kérelmező őrizetét. A bíróság lényegében ugyanazokra az okokra alapozta a döntését, mint a BÁH (lásd a fenti 14. pontot).

17. 2016. június 23-án a második kérelmező nyílt befogadó intézményben történő elhelyezés iránti kérelmet nyújtott be arra hivatkozva, hogy kiskorú. 2016. július 5-én a BÁH arról tájékoztatta a második kérelmezőt, hogy a bevándorlási, a menekültügyi, valamint a bírósági eljárás során nagykorúnak vallotta magát, ezért a BÁH-nak nem voltak kétségei az életkorát illetően. Közölték vele, hogy életkorát eredeti személyazonosító okmány benyújtásával, vagy a saját költségén elvégeztetett kormegállapítással igazolhatja. A második kérelmező 2016. július 21-én kormegállapítás elvégzésére kérte a BÁH-ot, megjegyezve, hogy nem rendelkezik anyagi forrásokkal a költségek saját maga általi fedezésére, de kérelmét elutasították.

18. 2016. július 26-án a második kérelmező megismételte a kormegállapítás iránti kérését, kijelentve, hogy már meg tudja fizetni az eljárás költségeit. Az egészségügyi szolgáltató azonban 2016. augusztus 2-án arról tájékoztatta a BÁH-ot, hogy ilyen típusú szolgáltatást „magánszemély” részére nem tud nyújtani. Ezt követően, 2016. augusztus 4-én a második kérelmező megismételte a BÁH-hoz intézett korábbi kérését, azt a magyarázatot adva, hogy a tolmács tévedése miatt lett tévesen rögzítve az életkora.

19. 2016. augusztus 5-én a BÁH megállapította, hogy a dublini eljárás keretében a bolgár hatóságok jelezték, hogy a második kérelmezőt Bulgáriában kiskorúként vették nyilvántartásba, ezért nem lehetett őt oda visszatéríteni. Erre figyelemmel a BÁH arra a következtetésre jutott, hogy a második kérelmező átszállítására csak akkor kerülhet sor, ha megállapítást nyer, hogy nagykorú, nem pedig kiskorú. 2016. augusztus 10-én a BÁH közkölségen megindította a kormegállapítási eljárást. A második kérelmező beleegyezett az eljárásba.

20. 2016. augusztus 11-én a BÁH a második kérelmező őrizetének hatvan nappal történő meghosszabbítását kérte, megjegyezve, hogy a második kérelmező 2016. június 23-án kiskorúnak vallotta magát, és hogy a BÁH augusztus 10-én elrendelte a kormegállapítást.

21. 2016. augusztus 15-én a Kiskunhalasi Járásbíróság úgy döntött, hogy a második kérelmező menekültügyi őrizetét meg kell hosszabbítani a kormegállapítás befejezéséig és a dublini eljárás végrehajtásáig. A bíróság ugyanazokra az okokra hivatkozott, mint korábban, valamint arra, hogy a második kérelmező nem rendelkezett személyazonosító okmányokkal. A bíróság a menedékjogi törvény 31/A. § (1) bekezdés f) pontjára is hivatkozott, és utalt a

folyamatban lévő dublini eljárásra. Kevésbé korlátozó intézkedések alkalmazására nem talált alapot.

22. 2016. augusztus 19-én az igazságügyi szakértő megállapította, hogy a második kérelmező 16 és 17 év közötti kiskorú. Az orvosszakértői vélemény kézhezvételét követően a BÁH 2016. augusztus 23-án megszüntette a második kérelmező menekültügyi őrizetét, a véleményben foglalt megállapításokra és a második kérelmező 2016. június 23-i kérelmére hivatkozva (lásd a fenti 17. pontot). Ezzel egyidejűleg a BÁH a Károlyi István Gyermekközpontot jelölte ki a második kérelmező tartózkodási helyéül az eljárás hátralévő részére.

23. 2016. szeptember 13-i menekültügyi meghallgatásán a második kérelmező elmondta, hogy megérkezésekor a rendőrség feljegyezte a születési dátumát, és hogy a kiskorúságára vonatkozó nyilatkozatát figyelmen kívül hagyták. A meghallgatási jegyzőkönyv szerint a nagybátyját, akinek a teljes nevét feljegyezték, a Kiskunhalasi Befogadó Központban tartották akkor őrizetben, és tizenhét éves volt. A jegyzőkönyv szerint a második kérelmező elmondta továbbá, hogy nagyapja eltűnt, apját és két unokatestvérét megölték, és több rokona – köztük a Magyarországon lévő nagybátyja, akivel együtt távozott – fenyegetéseket kapott, feltehetően a származási országukban. A meghallgatáson a második kérelmező kirendelt gyámja megjegyezte, hogy az átélt trauma következtében a második kérelmezőnek kognitív nehézségei voltak.

24. Miután a második kérelmezőt kiengedték az őrizetből és a főtí Károlyi István Gyermekközpontban helyezték el, a Cordelia Alapítvány (egy traumatizált menedékkérők pszichoszociális támogatására szakosodott szervezet) pszichológusa több alkalommal megvizsgálta a második kérelmezőt, mialatt az állapotát felügyelte. A Cordelia Alapítvány a második kérelmező jogi képviselőjének a kérésére 2016. szeptember 21-én pszichológiai szakvéleményt állított ki, amely megállapította, hogy a második kérelmező súlyos traumán ment keresztül, és ennek következményeitől szenved. A szakvélemény azt is megjegyezte, hogy a második kérelmező nehezen viselte, hogy el kellett válnia a nagybátyjától, akit továbbra is Kiskunhalason tartottak őrizetben, és hogy rossz pszichológiai állapotban érkezett a gyermekközpontba.

25. A második kérelmező számára humanitárius célú tartózkodási engedélyt adtak ki az említett menekültügyi eljárás kimeneteléig.

III. A MAGYAR HELSINKI BIZOTTSÁG JELENTÉSE

26. A Magyar Helsinki Bizottság („a Helsinki Bizottság”) 2016. augusztus 18-án jelentést tett közzé a BÁH Kiskunhalasi Befogadó Központjában 2016. augusztus 16-án tett monitorozó látogatásáról. A jelentés szerint a Helsinki Bizottság monitoring csoportja tizenhárom olyan menedékkérővel találkozott, akik kiskorúnak vallották magukat. Több menedékkérő arról számolt be, hogy a BÁH-tól azt a tájékoztatást kapták, hogy kormegállapításra csak akkor van lehetőség, ha a menedékkérő kifizeti az eljárást. A Helsinki Bizottság jelentése tartalmazza a második kérelmező esetének a leírását.

27. 2016. augusztus 30-án a BÁH hivatalos választ adott ki a Helsinki Bizottság monitorozó látogatásáról készült jelentésre. A BÁH megjegyezte, hogy ha az idegenrendészeti eljárás során egy orvos megállapította, hogy a nemzetközi védelmet kérő személy kiskorú, akkor a BÁH elfogadta a megállapítást. A kormegállapítással kapcsolatban megjegyezte, hogy a BÁH gyakorlata szerint nemzetközi védelmet kérő személytől akkor kérték az eljárás megfizetését, ha a személy az idegenrendészeti eljárás, a dublini eljárás, valamint a menedékjogi meghallgatás során következetesen felnőttnek vallotta magát, és csak az eljárás későbbi szakaszában állította magáról, hogy kiskorú. A BÁH fizette a kormegállapítási eljárás költségeit abban az esetben, ha a nemzetközi védelmet kérő, kezdetben önmagát felnőttnek valló személy

az őrizetbe vételét követően a menekültügyi eljárás elején kiskorúnak vallotta magát, és a BÁH azt állapította meg, hogy ennek a valószínűsége fennállt. A második kérelmezővel kapcsolatban a BÁH kijelentette, hogy több eljárásban is felnőttnek vallotta magát, és hogy az eljárás későbbi szakaszában bekövetkezett körülményváltozás után a BÁH elrendelte a második kérelmező életkorának a megállapítását.

A RELEVÁNS JOGI KERET ÉS GYAKORLAT

I. HAZAI JOGI ANYAG

A. 2007. évi LXXX. törvény a menedékjogról („menedékjogi törvény”)

28. A menedékjogi törvény 5. §-ának releváns része kimondja:

„(1) A [menekültként, kiegészítő és átmeneti védelemben részesülő személyként vagy megtűrt tartózkodásra jogosult személyként] elismerését kérő jogosult

a) az e törvényben meghatározott feltételek szerint Magyarország területén való tartózkodásra, valamint Magyarország területén való tartózkodásra jogosító – külön jogszabályban meghatározott – engedélyre;

b) az e törvényben és külön jogszabályban meghatározott feltételek szerint ellátásra, támogatásra és szállásra;

c) az elismerés iránti kérelem benyújtásától számított kilenc hónapon belül a befogadó állomás területén, vagy a közfoglalkoztató által meghatározott munkahelyen, kilenc hónapot követően a külföldiekre vonatkozó általános szabályok szerint történő munkavégzésre. ...

(2) Az elismerését kérő köteles

a) a menekültügyi hatósággal együttműködni, így különösen: feltárni a menekülésének körülményeit, személyes adatait közölni és személyazonosságának tisztázását elősegíteni, okmányait átadni;

b) nyilatkozni vagyonáról, jövedelméről;

c) a menekültügyi hatóság által számára kijelölt szálláshelyen – az e törvényben meghatározottak szerint – életvitelszerűen tartózkodni és a kijelölt szálláshelyen a tartózkodásra irányadó magatartási szabályokat megtartani;

d) jogszabály vagy az egészségügyi hatóság elrendelése alapján magát egészségügyi szűrésnek, gyógykezelésnek, jogszabályban kötelezően előírt, valamint az egészségügyi hatóság által megbetegedési veszély esetén elrendelt, hiányzó védőoltások pótlásának alávetni.

(3) Az elismerését kérő személyazonosításra alkalmas, hiteles okmányok hiányában köteles minden tőle telhetőt megtenni személyazonosságának tisztázása érdekében, így különösen ennek érdekében felvenni a kapcsolatot családtagjaival, rokonaival, jogi képviselőjével, illetve – nem állami, vagy azzal kapcsolatban lévő üldözö esetén – származási országa hatóságaival.”

29. A menedékjogi törvény 4. §-ának (1) bekezdése kimondja:

„E törvény rendelkezéseinek alkalmazása során a gyermek mindenképp felett álló érdekének és jogainak figyelembevételével kell eljárni.”

30. A menedékjogi törvény 45. §-a (5) bekezdésének a szóban forgó időszakban releváns szövege így szól:

„Az (1) és a (2) bekezdés szerinti tilalom (a visszaküldés tilalmának) fenn nem állása esetén a menekültügyi hatóság az elismerés iránti kérelmet elutasító döntésében rendelkezik a külföldi humanitárius célból kiadott tartózkodási engedélyének visszavonásáról, és – ha a külföldi más jogcímen nem jogosult Magyarország területén tartózkodni – a külföldi a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény szerinti kiutasításáról és kitoloncolásáról, valamint megállapítja a beutazási és tartózkodási tilalom időtartamát.”

31. A menedékjogi törvény 31/B. § (1) bekezdése szerint menekültügyi őrizetet nem lehetett kizárólag azon az alapon elrendelni, hogy az elismerését kérő elismerés iránti kérelmet terjesztett elő. A 31/A. §-nak a szóban forgó időszakban releváns szövege így szólt:

„(1) A menekültügyi hatóság a menekültügyi eljárás lefolytatása, illetve a dublini átadás biztosítása céljából – a 31/B. §-ban meghatározott korlátozások figyelembevétele mellett – menekültügyi őrizetbe veheti azt az elismerését kérőt, akinek tartózkodási jogcíme kizárólag az elismerés iránti kérelem benyújtásán alapul, ha

a) az elismerését kérő személyazonossága, illetve állampolgársága nem tisztázott, ennek megállapítása érdekében,

b) az elismerését kérő kiutasítása iránt eljárás folyik és objektív kritériumok alapján bizonyítható – ide értve, hogy a kérelmezőnek ezt megelőzően lett volna lehetősége nemzetközi védelem iránti kérelmet előterjeszteni –, vagy alapos okkal feltételezhető, hogy a kérelmező kizárólag azért folyamodik nemzetközi védelemért, hogy késleltesse vagy megghiúsítsa a kiutasító határozat végrehajtását,

c) a menedékjog iránti kérelem alapjául szolgáló tények és körülmények megállapítása érdekében, ha e tények és körülmények az őrizet mellőzése esetén – különösen amennyiben az elismerést kérő szökésének veszélye fennáll – nem megállapíthatók,

d) az elismerését kérő őrizetbe vétele a nemzetbiztonság vagy a közrend védelme érdekében szükséges,

e) a kérelem előterjesztésére repülőtéren eljárásban került sor, vagy

f) dublini átadás végrehajtása érdekében szükséges és komoly veszély áll fenn a szökésre.

...

(2) A menekültügyi őrizet elrendelésére egyedi mérlegelés esetén és kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha annak célja a rendelkezésre állást biztosító intézkedés alkalmazásával nem biztosítható.

(3) A menekültügyi őrizet elrendelése előtt a menekültügyi hatóság mérlegeli, hogy az (1) ... bekezdés szerinti cél a rendelkezésre állást biztosító intézkedés alkalmazásával biztosítható-e.

...

(6) Menekültügyi őrizet legfeljebb hetvenkét órára rendelhető el. A menekültügyi hatóság a menekültügyi őrizet hetvenkét órán túli meghosszabbítását az elrendeléstől számított huszonnégy órán belül indítványozhatja az őrizet helye szerint illetékes járásbíróságnál. A bíróság legfeljebb hatvan nappal hosszabbíthatja meg az őrizet időtartamát, amely időtartam a menekültügyi hatóság kezdeményezésére újabb legfeljebb hatvan nappal hosszabbítható meg. A menekültügyi hatóság őrizet meghosszabbítására irányuló indítványt többször is előterjeszthet úgy, hogy az őrizet teljes időtartama nem haladhatja meg a hat hónapot. ... A menekültügyi hatóság az indítványát köteles megindokolni.”

32. A menedékjogi törvény 31/A. § (8) bekezdésének c) pontja kimondja, hogy a menekültügyi őrizetet haladéktalanul meg kell szüntetni, ha megállapításra kerül, hogy az őrizetbe vett elismerését kérő kísérő nélküli kiskorú. A 31/B. § (2) bekezdése továbbá kimondja, hogy nem rendelhető el menekültügyi őrizet a kísérő nélküli kiskorú elismerését kérővel szemben.

33. A 35. § (6) bekezdése kimondja, hogy ha az elismerését kérő kísérő nélküli kiskorú, akkor a menekültügyi hatóság haladéktalanul intézkedik a gyermek ideiglenes hatályú elhelyezéséről,

és egyidejűleg megkeresi a gyámhatóságot a kiskorú képviselőt ellátó gyermekvédelmi gyám kirendelése iránt. A gyermekvédelmi gyámot a menekültügyi hatóság megkeresésének megérkezését követő nyolc napon belül kell kirendelni. A 35. § (7) bekezdése szerint a kísérő nélküli kiskorú ügyében a menekültügyi eljárást soron kívül kell lefolytatni. A menekültügyi hatóság a kísérő nélküli kiskorú gyermekvédelmi intézményben történő elhelyezéséről intézkedik (48. § (2) bekezdés).

34. A 44. § (1) bekezdése kimondja, hogy amennyiben a magát kiskorúnak valló elismerését kérő kiskorúságát illetően kétség merül fel, akkor életkora megállapítása céljából orvosszakértői vizsgálatot lehet kezdeményezni.

35. A 2015. szeptember 15-én hatályba lépett, a határon lefolytatott eljárást szabályozó 71/A. § releváns része 2016. július 4-ig az alábbi rendelkezést tartalmazta:

„(1) Ha a külföldi a kérelmét Magyarország területére történő beléptetés előtt, az államhatárról szóló törvényben meghatározott tranzit-zónában (a továbbiakban: tranzit-zóna) nyújtja be, e fejezet rendelkezéseit az e §-ban foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

(2) A kérelmezőt a határon lefolytatott eljárás során nem illetik meg az 5. § (1) bekezdés a) és c) pontjában foglalt jogosultságok [magyarországi tartózkodás és – bizonyos feltételek mellett – munkavállalás joga].”

36. 2016. július 5. óta a 71/A. § releváns része kimondja:

„(1) Ha a külföldi a kérelmét

a) Magyarország területére történő beléptetés előtt, vagy

b) Magyarország területének a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexének létrehozásáról szóló 2016/399 EU rendelet 2. cikk 2. pontjának megfelelő külső határ szerinti határvonalától, illetve a határjeltől számított 8 km-es sávon belüli feltartóztatása után az államhatárról szóló törvényben meghatározott államhatár rendjének védelmét biztosító létesítmény kapuján való átvezetés után

a tranzit-zónában nyújtja be, e fejezet rendelkezéseit az e §-ban foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

(2) A kérelmezőt a határon lefolytatott eljárás során nem illetik meg az 5. § (1) bekezdés a) és c) pontjában foglalt jogosultságok.”

B. 2007. évi II. törvény a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról („harmadik országbeli állampolgárokról szóló törvény”)

37. A harmadik országbeli állampolgárokról szóló törvény 29. § (1) bekezdésének c) pontja kimondja, hogy a törvényben foglalt tartózkodási feltételek hiányában humanitárius célból tartózkodási engedéllyel kell ellátni törvényben foglaltak alapján azt a harmadik országbeli állampolgárt, aki a menekültügyi hatóságtól menekültkénti elismerését kérte, vagy a menekültügyi hatóságtól ideiglenes vagy kiegészítő védelmet kért. A (2016. június 30-ig hatályos) 20. § (2) bekezdésének b) pontja és a (2016. július 1-től hatályos) 20. § (4) bekezdésének b) pontja szerint a humanitárius célból kiadott tartózkodási engedéllyel rendelkező személy keresőtevékenységet folytathat.

C. 114/2007. (V. 24.) Korm. rendelet a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény végrehajtásáról („harmadik országbeli állampolgárokról szóló rendelet”)

38. E rendelet 70. §-a (1) bekezdésének b) pontja kimondja, hogy a humanitárius célú tartózkodási engedélyt a harmadik országbeli állampolgárokról szóló törvény 29. §-a (1) bekezdésének c) pontjában foglalt esetben a menekültügyi hatóság hivatalból állítja ki, illetve hosszabbítja meg.

39. A 70. § (2) bekezdés kimondja:

„A menekültkénti elismerését kérő, továbbá a menekültügyi hatóságtól ideiglenes vagy kiegészítő védelmet kérő harmadik országbeli állampolgár részére a tartózkodási engedélyt a kérelme benyújtásától számított három napon belül ki kell állítani.”

D. 301/2007. (XI. 9.) Korm. rendelet a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény végrehajtásáról („menedékjogi rendelet”)

40. A menedékjogi rendelet 33. § (4) bekezdése szerint a kísérő nélküli kiskorú elismerését kérő a gyermekvédelmi jogszabályok alapján a gyermekvédelmi intézményrendszer keretében helyezendő el feltéve, hogy az illető kiskorúságát a menekültügyi hatóság megállapította.

41. A 3. § kimondja, hogy a menekültügyi hatóság köteles megvizsgálni, hogy a nemzetközi védelmet kérő személy különleges védelemre szorul-e. Azt is előírja, hogy kétség esetén a menekültügyi hatóság orvosi vagy pszichológiai szakértő segítségét veheti igénybe.

42. Továbbá, a 36/B. § kimondja, hogy ha az elismerését kérő az őrizet elrendelését követően úgy nyilatkozik, hogy kísérő nélküli kiskorú, akkor a menekültügyi hatóság az életkor megállapítása érdekében soron kívül megkeresi az őrizet helye szerint illetékes egészségügyi szolgáltatót.

E. A Kúria munkacsoportjának 2014. június 23-i, a menekültügyi joggyakorlatot elemző összefoglaló véleménye (Kúria Menekültügyi joggyakorlat-elemző csoportja)

43. A Kúria Közigazgatási és Munkaügyi Kollégiuma 2014. október 13-án elfogadta a Kúria Menekültügyi joggyakorlat-elemző csoportjának 2014. június 23-i, a menekültügyi joggyakorlatot elemző összefoglaló véleményét. A Kúria munkacsoportja többek között a bíróságok menekültügyi őrizettel kapcsolatos joggyakorlatát, valamint a magyar jog és – a Bíróság esetjogát is magában foglaló – európai jog összhangját elemezte. Az összefoglaló véleményben a Kúria munkacsoportja megállapította, hogy a menekültügyi őrizetet elrendelő határozatok indokolása nem volt eléggé alapos és részletes, mivel a bírák nem kapták meg a menekültügyi hatóságoktól a szükséges dokumentumokat. Ezért nem tudták kellően egyénre szabottan értékelni az őrizet szükségességét. Következésképpen, a bírósági határozatok általában egyszerűen megismételték a menekültügyi hatóság által benyújtott kérelem szövegét. A Kúria munkacsoportja azt is megállapította, hogy míg az idegenrendészeti őrizet megfelelt az Egyezmény 5. cikke 1. bekezdése f) pontjának, a menekültügyi őrizet alapja nem vezethető le a nemzetközi emberi jogi szerződésekből. A munkacsoport kiemelte továbbá, hogy a menedékjogi törvény 5. § (1) bekezdése értelmében az elismerést kérő személy a menedékjog iránti kérelem benyújtásának időpontjától kezdve jogszerűen tartózkodik Magyarországon.

II. NEMZETKÖZI ANYAG

44. A vonatkozó nemzetközi dokumentumokat illetően lásd az *M.H. és mások kontra Horvátország* ügyben hozott ítéletet (*M.H. and Others v. Croatia*, nos. 15670/18, 43115/18, §§ 86-100, § 102; 18 November 2021). Ezen túlmenően a Bíróság úgy véli, hogy az alábbi anyagokra kell specifikusan hivatkozni.

A. Európai Unió

I. Irányelvek

45. A harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló 2008/115/EK európai parlament és tanácsi irányelv (2008. december 16.) („visszatérési irányelv”) (9) preambulumbekzdése kimondja, hogy „[a] ... [2013-ban átdolgozott] 2005/85/EK tanácsi irányelvvel (lásd a 46. pontot alább) összhangban, a valamely tagállamban menedékjogot kérő, harmadik országbeli állampolgár a kérelmét elutasító határozat vagy a menedékkérő minőségben való tartózkodásának jogát megszüntető határozat hatálybalépéséig nem tekintendő úgy, hogy illegálisan tartózkodik az adott tagállam területén”.

46. A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlament és tanácsi irányelv ((átdolgozás) („menekültügyi eljárási irányelv”) 9. cikkének releváns része kimondja:

„(1) A kérelmezők részére engedélyezni kell, hogy kizárólag az eljárás lefolytatása céljából a tagállamban maradhassanak mindaddig, amíg az eljáró hatóság a III. fejezet rendelkezései szerinti elsőfokú határozatot meg nem hozta. A tagállamban maradás joga tartózkodási engedélyre nem jogosít eljáró hatóság. ...”

47. A menekültügyi eljárási irányelv 25. cikke (5) bekezdésének releváns része a kísérő nélküli kiskorúakra vonatkozó garanciákkal kapcsolatosan kimondja:

„(5) A tagállamok a nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálata során orvosi vizsgálatot is igénybe vehetnek a kísérő nélküli kiskorú életkorának meghatározásához, amennyiben az általános nyilatkozatok vagy egyéb erre utaló jelek alapján is kétségük marad a kérelmező életkora felől. Amennyiben mindezek után is maradnak fenn kétségek a kérelmező életkora felől, a tagállamok feltételezik, hogy a kérelmező kiskorú.”

48. A menekültügyi eljárási irányelv „Örizet” címet viselő 26. cikkének releváns része kimondja:

„(1) A tagállamok senkit sem tarthatnak őrizetben kizárólag azon az alapon, hogy az érintett nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be. Az őrizetben tartás okainak és feltételeinek, valamint az őrizetben tartott kérelmezők számára biztosított garanciáknak összhangban kell lenniük a 2013/33/EU irányelvvel.
...”

49. A menekültügyi eljárási irányelv „A határon folytatott eljárások” címet viselő 43. cikke az alábbi megfogalmazást tartalmazza:

„(1) A tagállamok a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban eljárásokat állapíthatnak meg annak érdekében, hogy a tagállam határán vagy tranzit zónáiban döntést hozhassanak:

a) a 33. cikk alapján ott benyújtott kérelmek elfogadhatósága tárgyában; és/vagy

b) a 31. cikk (8) bekezdése szerinti eljárásban vizsgált kérelem érdemét illetően.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben meghatározott eljárás keretei között a döntéshozatalra ésszerű időn belül kerül sor. Ha a döntés négy héten belül nem születik meg, a kérelmező részére az országba való belépést engedélyezni kell annak érdekében, hogy kérelmét ezen irányelv egyéb rendelkezéseivel összhangban bírálhassák el.

(3) Nagyszámú harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy érkezése esetén, akik nemzetközi védelem iránti kérelmüket a tagállam határán vagy tranzit zónájában nyújtják be, és amely a gyakorlatban lehetetlenné teszi az (1) bekezdés rendelkezéseinek alkalmazását, ezek az eljárások abban

az esetben is alkalmazhatók, ha és ameddig e harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek rendes elhelyezésére a határ vagy a tranzitzőna közelében kerül sor.”

50. A menekültügyi eljárási irányelv (38) preambulumbekzdése kimondja:

„Számos nemzetközi védelem iránti kérelmet a kérelmező belépésére irányuló döntést megelőzően a tagállamok határain vagy tranzitzőnaiban nyújtanak be. A tagállamoknak képeseknek kell lenniük arra, hogy olyan elfogadhatósági és/vagy érdemi vizsgálati eljárásokat biztosítsanak, amelyek jól meghatározott feltételek mellett lehetővé tennék a kérelmek e helyszíneken történő elbírálását.”

51. A nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozás) („a befogadási feltételekről szóló irányelv”) „Örizet” címet viselő 8. cikke az alábbiakat mondja ki:

„(1) A tagállamok senkit sem tarthatnak örizetben kizárólag azon az alapon, hogy az érintett a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (8) megfelelően kérelmet nyújtott be.

(2) Amennyiben szükségesnek bizonyul, valamint az egyes esetek egyéni értékelése alapján a tagállamok örizetbe vehetik a kérelmezőt, amennyiben kevésbé kényszerítő jellegű alternatív intézkedések alkalmazása nem lenne hatékony.

(3) A kérelmezőt csak akkor lehet örizetbe venni, ha:

a) arra személyazonossága vagy állampolgársága meghatározása vagy ellenőrzése céljából van szükség;

b) arra a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtásához alapul szolgáló - az örizet mellőzése esetén be nem szerezhető - adatok megállapítása céljából van szükség és különösen abban az esetben, ha fennáll a kérelmező szökésének veszélye;

c) arra azért van szükség, hogy az eljárás keretében döntést hozzanak arról, hogy a kérelmező beléphet-e az ország területére;

d) a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (9) szerint kiutasítási eljárás folyik ellene, és amiatt tartják örizetben, hogy előkészítsék a kiutasítást és/vagy lefolytassák a kitoloncolási eljárást, továbbá ha az adott tagállam objektív kritériumok alapján bizonyítani tudja - ideértve azt is, hogy a kérelmezőnek már volt lehetősége igénybe venni a menekültügyi eljárást -, hogy alapos okkal feltételezhető, hogy a kérelmező pusztán azért folyamodik nemzetközi védelemért, hogy késleltesse vagy megghiúsítsa a kiutasítási határozat végrehajtását;

e) a nemzetbiztonság vagy a közrend védelme szükségessé teszi;

f) az összhangban van az egy harmadik ország állampolgára, illetve hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (10) 28. cikkével.

Az örizetben tartás okait a nemzeti jog állapítja meg.

(4) A tagállamok nemzeti jogukban biztosítják az örizet alternatíváival - úgy mint a hatóságoknál való rendszeres jelentkezéssel, pénzügyi garancia letétbe helyezésével vagy egy kijelölt helyen való tartózkodásra vonatkozó kötelezettséggel - kapcsolatos szabályok megállapítását.”

2. Az Európai Unió Bíróságának (EUB) esetjoga

52. Az EUB *Arslan*-ügyben hozott, 2013. május 30-i ítélete (C-534/11, EU:C:2013:343) a Cseh Köztársaság Legfelsőbb Közigazgatási Bírósága által benyújtott, a visszatérési irányelv (9) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikke (1) bekezdésének (lásd a fenti 45. pontot) az értelmezése iránti előzetes döntéshozatali kérelemmel kapcsolatos. A kérelem a Cseh Köztársaságban letartóztatott és adminisztratív kitoloncolás céljából őrizetbe vett M. Arslan török állampolgár ellen indított eljárásban került benyújtásra, aki az őrizete során nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő, ami után további 120 nappal meghosszabbították az őrizetét. Az EUB ítéletének releváns része az alábbiakat tartalmazza:

„48. Ennélfogva, noha a 2005/85 irányelv említett 7. cikkének (1) bekezdése nem biztosít kifejezetten tartózkodási engedélyhez való jogot, hanem az egyes tagállamok mérlegelésére bízta annak eldöntését, hogy ilyen engedélyt kiállítanak-e, vagy sem, a 2005/85 és a 2008/115 irányelv megfogalmazásából, szerkezetéből és céljából egyértelműen következik, hogy a menedékkérőnek, ezen engedély kiállításától függetlenül, jogában áll az érintett tagállam területén tartózkodni legalább addig, amíg kérelmét első fokon el nem utasítják, tehát nem tekinthető úgy, hogy a 2008/115 irányelv értelmében 'jogellenes tartózkodik' ott, miközben, ugyancsak ezen irányelv értelmében, onnan ki kellene toloncolni.”

B. Európa Tanács

53. Az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének alábbi anyagai relevánsak a jelen ügy szempontjából:

1996 (2014) sz. határozat, „Migráns gyermekek: milyen jogokkal rendelkeznek 18 évesen?” 2014. május 23.

„ ...
3. A Parlamenti Közgyűlés megállapítja, hogy nincs jogi instrumentum, sőt még konszenzus sincs az életkor megállapítására vonatkozó eljárásokkal kapcsolatban, és hangsúlyozza, hogy a gyermek érdekeinek magasabbrendűségére figyelemmel kétség esetén a gyermek javára kell dönteni.
...
10. A fentiekre figyelemmel a Közgyűlés felhívja az Európa Tanács tagállamait arra, hogy:

10.1. a gyermekek érdekeinek magasabbrendűségét szem előtt tartva kellőképpen vegyék figyelembe a felnőttkort elérő, kísérő nélküli fiatal migránsok sajátos helyzetét;

10.2. a fiatal migránsok életkorának megállapításakor alkalmazzák azt az elvet, hogy kétség esetén a fiatal migráns javára kell dönteni, és biztosítsák, hogy a kormegállapítás a fiatal migráns tájékozott beleegyezésével történjen ...”

2020 (2014) sz. határozat a gyermekek bevándorlási őrizetének alternatíváiról 2014. október 3.

„ ...
9. A Közgyűlés úgy véli, hogy sürgősen véget kell vetni a migráns gyermekek őrizetben tartásának, és ehhez összehangolt erőfeszítésekre van szükség az illetékes nemzeti hatóságok részéről. A Közgyűlés ezért felszólítja a tagállamokat arra, hogy:

„ ...
9.4. biztosítsák, hogy a gyermekeket mindenekelőtt gyermekként kezeljék, és hogy a magukat gyermeknek valló személyeket az ellenkező bizonyításáig gyermekként kezeljék...”

2195 (2017) sz. határozat a gyermekbarát kormegállapításról kísérő nélküli migráns gyermekek esetében 2017. november 24.

„ ...

6. Az Európában alkalmazott számos kormegállapítási módszer azt tükrözi, hogy nincs összehangolt megközelítés és elfogadott módszer. A Közgyűlés úgy véli, hogy egy gyermekbarát, holisztikus kormegállapítási modell kidolgozása lehetővé tenné az európai államok számára, hogy megfeleljenek a kísérő nélküli vagy elszakított gyermekek szükségleteinek. Ezért felszólítja a tagállamokat arra, hogy:

6.9. határozzanak meg és biztosítsanak alternatív elhelyezési lehetőségeket a kormegállapításra váró vagy kormegállapítás alatt álló gyermekek számára annak érdekében, hogy elkerülhető legyen a gyermekek őrizzetben tartása az életkorukkal kapcsolatos viták során, többek között gyermekközpontokban történő ideiglenes elhelyezéssel, ahol megfelelő biztosítékokat kell alkalmazni ezen gyermekek, valamint a központban lévő többi gyermek védelme érdekében...”

**2449 (2022) sz. határozat a kísérő nélküli és az elszakított migráns és menekült gyermekek védelméről és alternatív gondozásáról
2022. június 22.**

7. A Közgyűlés hangsúlyozza továbbá, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezményének 8. cikke értelmében a tagállamok jogilag felelősek a területükön tartózkodó kísérő nélküli, valamint elszakított migráns és menekült gyermekekért, ezért szilárd gyermekvédelmi rendszereket kell biztosítaniuk, amelyeknek magukban kell foglalniuk az illetékes gyermekvédelmi és migrációs szervek, valamint más hatóságok és az érintett civil társadalom közötti szoros koordinációt. Megfelelő és fenntartható költségvetéssel, valamint a humán és egyéb erőforrásokba történő befektetéssel biztosítható a megfelelő és a nemekre figyelemmel lévő védelem és gondoskodás ...”

A JOG

I. A KÉRELMEK EGYESÍTÉSE

54. A kérelmek hasonló tárgyára figyelemmel a Bíróság helyénvalónak tartja, hogy azokat együttesen, egyetlen ítéletben vizsgálja meg (a Bíróság Eljárási szabályzata 42. szabályának 1. bekezdése).

II. ELŐZETES MEGJEGYZÉSEK

55. A Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmezők elhagyták Magyarországot, és képviselőik nem bizonyították, hogy kapcsolatban maradtak velük. A Kormány szerint a kérelmeket törölni kell az ügylajstromból (az Egyezmény 37. cikkének 1. bekezdése).

56. A kérelmezők képviselői előadták, hogy az eljárás során mindvégig tartották a kapcsolatot a kérelmezőkkel, és megadták a kapcsolattartáshoz használt elérhetőségeket, valamint a kérelmezők jelenlegi címét. Továbbá benyújtották a kérelmezőkkel folytatott levelezés másolatát, amelyben a kérelmezők megerősítették, hogy folytatni kívánják a Bíróság előtti eljárást.

57. A kérelmezők beadványaira figyelemmel a Bíróság nem lát okot olyan következtetés levonására, hogy a kérelmezők az Egyezmény 37. cikke 1. bekezdésének a) pontja szerinti értelemben nem kívánják fenntartani kérelmeiket. Ezért a Bíróság folytatja a kérelmezők panaszainak vizsgálatát.

58. A Bíróság továbbá megjegyzi: észrevételeiben az első kérelmező úgy érvelt, hogy őrizzete sértette az Egyezmény 5. cikkének 4. bekezdését. A Bíróság megjegyzi, hogy ezt a panaszt az eljárás egy korábbi szakaszában már elfogadhatatlannak nyilvánította, ezért ez a panasz nem képezi a vizsgált ügy részét.

III. AZ EGYEZMÉNY 5. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

59. A kérelmezők azt panaszolták, hogy menekültügyi őrizzetük sértette az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését, amelynek releváns része kimondja:

„1. Mindenkinnek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Szabadságától senkit sem lehet megfosztani, kivéve az alábbi esetekben és a törvényben meghatározott eljárás útján:

...

b) olyan személy törvényes letartóztatása vagy őrizetbe vétele, aki nem tesz eleget a bíróság törvényes rendelkezésének, illetőleg a törvény által megállapított kötelezettség teljesítésének biztosítása céljából történő letartóztatás vagy őrizetbe vétel;

...

f) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel az országba való jogtalan belépés megakadályozása céljából vagy olyan személy törvényes letartóztatása vagy őrizetbe vétele, aki ellen intézkedés van folyamatban kiutasítása vagy kiadatása céljából.”

A. Elfogadhatóság

60. A Bíróság megállapítja, hogy a kérelmek nem nyilvánvalóan alaptalanok, és az Egyezmény 35. cikkében felsorolt egyéb okok alapján sem elfogadhatatlanok. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani őket.

B. Érdem

1. A felek beadványai

61. Mindkét kérelmező úgy érvelt, hogy az Egyezmény 5. cikke 1. bekezdésének f) pontja nem alkalmazható az őrizetbe vételükre, mivel ők jogosultak voltak arra, hogy menedékjogi kérelmeik elbírálásáig Magyarországon tartózkodjanak, és ezért őrizetbe vételük célja nem lehetett az engedély nélküli belépés megakadályozása; a menedékjogi törvény 5. § (1) bekezdésének a) pontjára vonatkozó jogszabályi anyagból ilyen cél nem volt megállapítható. A kérelmezők rámutattak a jelen ügyben alkalmazandó jogi szabályok, valamint a későbbi, a tranzitónakban beutazást megelőző eljárást bevezető jogi szabályok közötti különbségre (lásd a fenti 35. és 36. pontot). Míg az 5. cikk 1. bekezdésének f) pontja ez utóbbira alkalmazandó volt, az előbbire nem volt alkalmazandó.

62. Az első kérelmező fenntartotta, hogy azzal a szándékkal lépett engedély nélkül Magyarország területére, hogy menedékjogot kérjen, de egyetlen nap leforgása alatt őrizetbe vették és elítélték. Ezért menedékjogi kérelmét nem lehetett az elítélés következményeinek elkerülését célzó eszköznek tekinteni.

63. A kérelmezők továbbá úgy érveltek, hogy menekültügyi őrizetük nem volt igazolt, mivel nem egyéni értékelésen alapult, és önkényes volt. A kérelmezők szerint a hazai hatóságok a kormegállapítás elvégzésére vonatkozó jogi kötelezettségüket megsértve jártak el. Nem a szükséges szorgalommal és gyorsasággal reagáltak, amikor értesültek a kérelmezők azon állításáról, hogy kiskorúak. A kérelmezők bíralták a hazai hatóságokat és a Kormányt amiatt, hogy közömbösséget tanúsítottak a kiskorúságukkal kapcsolatos kérdés vizsgálatakor, és ignorálták a gyermek legjobb érdekének figyelembevételét előíró nemzetközi standardokat.

64. A Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmezők őrizetbe vétele az 5. cikk 1. bekezdése f) pontjának első fordulata alá esett. A Kormány szerint a jelen ügy a *Saadi kontra Egyesült Királyság* (*Saadi v. the United Kingdom* ([GC], no. 13229/03, ECHR 2008), valamint a *Suso Musa kontra Málta* (*Suso Musa v. Malta* (no. 42337/12, 23 July 2013) ügyhöz hasonlítható, mivel az alkalmazandó jog nem a Magyarországra történő belépés jogát, hanem csupán azt a jogot kívánta a menekültügyi eljárás kimeneteléig biztosítani a kérelmezők számára, hogy Magyarországon maradhassanak, azaz ne toloncolják ki őket. A Kormány fenntartotta, hogy a schengeni övezet védelme érdekében köteles volt megakadályozni a területére engedély nélkül

történő belépést. A Kormány továbbá úgy érvelt, hogy a Bíróságnak az *M.K. kontra Magyarország* ügyben ([tanácsi ítélet], 46783/14. sz. ügy, 2020. június 9.) használt megközelítést kell követnie, amely ügyben a Bíróság alkalmazandónak találta az 5. cikk 1. bekezdésének f) pontját.

65. A Kormány továbbá úgy érvelt, hogy a kérelmezők őrizetbe vételét teljes mértékben igazolta, hogy – többek között – meg kellett állapítani a személyazonosságukat. A Kormány előadta, hogy a kiskorú menedékkérők néha felnőttek adják ki magukat, amíg eltérő tanácsot nem kapnak. A Kormány szerint a hatóságok kellő szorgalommal jártak el, hiszen amint megbízható, a kérelmezők kiskorúságra vonatkozó állításait alátámasztó információkhoz jutottak, szabadon engedték a kérelmezőket. Az első kérelmezőt illetően a Kormány megkérdőjelezte az általa benyújtott személyazonosító okmány hitelességét, és úgy érvelt, hogy a hazai hatóságok elsőbbséget biztosítottak a gyermek érdekeinek védelmét előíró elvnek, és hogy az első kérelmezőt azért kezelték felnőttként, mert információkat tartott vissza, és ezt rosszhiszeműen tette.

2. A Bíróság értékelése

(a) Az 5. cikk 1. bekezdésére vonatkozó általános elvek

66. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 5. cikke egy alapvető emberi jogot biztosít, nevezetesen az egyén védelemben részesítését a szabadsághoz való jogba történő önkényes állami beavatkozással szemben. Az 5. cikk 1. bekezdésének a)-f) pontjai kimerítő felsorolást tartalmaznak azon megengedett okokról, amelyek alapján az egyén megfosztható a szabadságától, s a szabadságtól megfosztás csak akkor jogszerű, ha ezen okok valamelyikének hatálya alá esik (lásd a fent hivatkozott *Saadi*-ügyben hozott ítélet 43. pontját). Azt illetően, hogy az 5. cikk 1. bekezdésének f) pontja alkalmazandó-e menedékkérőkkel összefüggésben, a Bíróság a (fent hivatkozott) *Saadi*-ügyben (64-66. pontok), valamint a (fent hivatkozott) *Suso Musa*-ügyben (90. és 97. pontok) kifejtett elvekre hivatkozik. Megjegyzi továbbá, hogy bizonyos különleges körülmények között potenciálisan az 5. cikk 1. bekezdésének b) pontja is igazolhatja menedékkérő személyek őrizetbe vételét (lásd *O.M. kontra Magyarország*, 9912/15. sz. ügy, 48. pont, 2016. július 5., valamint *M.H. and Others v. Croatia*, nos. 15670/18, 43115/18, § 245, 18 November 2021). Az 5. cikk 1. bekezdésének b) pontja alapján történő őrizetbe vétel azonban csak törvényben előírt kötelezettség „teljesítésének biztosítása” érdekében engedélyezett. Ebből következően az érintett személyt legalább egy teljesítetlen kötelezettségnek kell terhelnie, és a letartóztatásnak, illetve az őrizetbe vételnek a kötelezettségteljesítés biztosításának a célját kell szolgálnia, és nem lehet büntető jellegű. Amint az adott kötelezettséget teljesítették, az 5. cikk 1. bekezdésének b) pontja alapján foganatosított őrizetbe vétel alapja megszűnik (lásd *Vasileva v. Denmark*, no. 52792/99, § 36, 25 September 2003, és *Göthlin v. Sweden*, no. 8307/11, § 57, 16 October 2014).

67. A szabadságtól megfosztásnak nemcsak az a)-f) pontokban meghatározott kivételek valamelyikének hatálya alá kell esnie, hanem „jogszerű”-nek is kell lennie. Az őrizetbe vétel „jogszerűség”-ét illetően – beleértve azt a kérdést is, hogy „törvényben előírt eljárás”-t követtek-e – az Egyezmény először a nemzeti jogra hivatkozik, és megállapítja a nemzeti jog anyagi jogi és eljárásjogi szabályainak való megfelelés kötelezettségét. A nemzeti jognak való megfelelés azonban nem elegendő: az 5. cikk 1. bekezdése azt is megköveteli, hogy a szabadságtól megfosztás összhangban álljon az egyén önkénnyel szembeni védelemben részesítésének a céljával (lásd a fent hivatkozott *Saadi*-ügy 67. pontját; lásd még *Lazariu v. Romania*, no. 31973/03, §§ 102, 13 November 2014., és a fent hivatkozott *Suso Musa*-ügy 92. pontját).

68. Az esetjogban lefektetett egyik általános elv, hogy az őrizetbe vétel „önkéntes”, ha a nemzeti jog betűjének való megfelelés ellenére a hatóságok részéről rosszhiszeműség vagy megfélemlítés áll fenn. Az önkénységet tiltó feltétel azt is megköveteli, hogy az őrizetbe vétel elrendelése és az őrizet végrehajtása is ténylegesen összhangban álljon az 5. cikk 1. bekezdésének releváns pontjaiban megengedett korlátozások céljával. Továbbá, a megengedett szabadságtól megfosztás oka, valamint az őrizet helye és feltételei között valamilyen kapcsolatnak kell lennie (lásd a fent hivatkozott *Saadi*-ügy 69. pontját).

69. Az önkénység fogalma a b), a d) és az e) pontok összefüggésében magában foglalja annak értékelését is, hogy az őrizet szükséges volt-e a kitűzött cél eléréséhez, ami magában foglalja az enyhébb intézkedés rendelkezésre állásának a kérdését (ibid., 70. pont), továbbá – amennyiben az őrizet célja egy törvényben előírt kötelezettség teljesítésének a biztosítása – a kérdéses kötelezettség azonnali teljesítése biztosításának a fontossága, valamint a szabadsághoz való jog fontossága közötti egyensúly kérdését (lásd a fent hivatkozott *Vasileva*-ügyben hozott ítélet 37. pontját). Ebben az összefüggésben a Bíróság eltérő megközelítést alkalmaz az 5. cikk 1. bekezdésének f) pontja alá eső őrizet esetén. Az arányosság elve az 5. cikk 1. bekezdésének f) pontja szerinti őrizetre csak annyiban alkalmazandó, hogy az őrizet nem tarthat észszerűtlenül hosszú ideig (lásd a fent hivatkozott *Saadi*-ügyben hozott ítélet 72. és 73. pontjait).

70. Ahhoz, hogy az őrizet ne minősüljön önkéntesnek az 5. cikk 1. bekezdése f) pontjának első fordulata alapján, jóhiszeműen foganatosítotttnak kell lennie; szorosan kapcsolódnia kell az országba engedély nélkül történő belépés megakadályozásának a céljához; az őrizet helyének és feltételeinek megfelelőnek kell lenniük, és szem előtt kell tartani, hogy „az intézkedés nem bűncselekményt elkövetett személyekkel, hanem olyan külföldiekkel szemben kerül alkalmazásra, akik – gyakran az életüket féltve – elmenekültek a hazájukból”; és az őrizetbe vétel időtartama nem haladhatja meg a kitűzött célhoz ésszerűen szükséges időt (lásd a fent hivatkozott *Saadi*, § 74 és *Suso Musa* § 93).

(b) A migráns gyermekek őrizetével kapcsolatos elvek és megfontolások

71. Különböző nemzetközi szervezetek, köztük az Európa Tanács is, egyre gyakrabban szólítják fel az államokat arra, hogy mielőbb és teljes mértékben szüntessék meg a gyermekek bevándorlási őrizetbe vételét (lásd *G.B. and Others v. Turkey*, no. 4633/15, §§ 67-79, § 151, 17 October 2019, és (a fent hivatkozott) *M.H. and Others v. Croatia*, § 236). E szervezetek egyértelműen elismerik a gyermekek legjobb érdekének, valamint annak az elvnek az elsődleges fontosságát, hogy a kísérő nélkül Európába érkező migráns gyermekek kiskorúságát vélelmezni kell (lásd *Darboe and Camara v. Italy*, no. 5797/17, §§ 139, 153, 21 July 2022; lásd még a fenti 44., 47. és 53. pontokat).

72. A Bíróság többször hangsúlyozta, hogy a gyermekek rendkívüli kiszolgáltatottságának döntő tényezőnek és elsőbbséget élvező megfontolásnak kell lennie az irreguláris migráns státuszukkal kapcsolatos megfontolásokkal szemben (lásd *Mubilanzila Mayeka and Kaniki Mitunga v. Belgium*, no. 13178/03, § 55, ECHR 2006-XI, és a fent hivatkozott *Darboe and Camara*, § 173). A Bíróság e kérdéssel kapcsolatos bevett esetjogából kitűnik, hogy a migráns gyermekek fogvatartási létesítménybe zárását elvként el kell kerülni, és csak a megfelelő körülmények között történő, rövid ideig tartó elhelyezés tekinthető összeegyeztethetőnek az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdésével, de csak abban az esetben, ha a nemzeti hatóságok bizonyítani tudják, hogy csak azt követően folyamodtak ilyen intézkedéshez, hogy meggyőződtek arról, hogy semmilyen más, kisebb mértékű szabadságkorlátozással járó intézkedés nem alkalmazható (lásd a fent hivatkozott *M.H. and Others v. Croatia*, § 237).

(c) A jelen ügy megítélése

73. A kérelmezők úgy érveltek, hogy őrizetbe vételük nem esett az Egyezmény 5. cikke 1. bekezdésének f) pontja alá (lásd a fenti 61. pontot), amit a Kormány vitatott (lásd a fenti 64. pontot). Ezzel kapcsolatban a Bíróság megjegyzi, hogy az első kérelmező, akit eredetileg büntetőeljárás keretében vettek őrizetbe, és akivel szemben beutazási tilalmat rendeltek el, a jelek szerint nem kapott tartózkodási engedélyt (lásd a fenti 5. és 12. pontot). Megjegyzi továbbá, hogy a Kormány érvelése szerint a második kérelmező részére kiadott tartózkodási engedély csak arra szolgált, hogy megvédje őt a kitoloncolástól az előtt, hogy az illetékes hatóságok elbírálták volna a nemzetközi védelem iránt előterjesztett kérelmét, ezért a második kérelmező őrizetbe vétele Magyarországra történő engedély nélküli belépésének a megakadályozását szolgálta (lásd a fenti 64. bekezdést).

74. A Bíróság tudomásul veszi ezeket az érveket, de nem tartja szükségesnek annak eldöntését, hogy a kérelmezők őrizetbe vétele az 5. cikk 1. bekezdése f) pontjának első fordulata alá esett-e (vö. a fent hivatkozott *M.H. and Others v. Croatia*, §§ 240-46). Megismétli – először –, hogy bizonyos körülmények között az 5. cikk 1. bekezdésének b) pontja is igazolhatja menedékkérő személyek őrizetbe vételét (lásd a fent hivatkozott *O.M. kontra Magyarország* ítélet 48. pontját), és – másodszor – hogy az 5. cikk 1. bekezdése azt is megköveteli, hogy az őrizetbe vétel attól függetlenül álljon összhangban a nemzeti joggal és legyen mentes az önkénnytől, hogy melyik pont alapján kerül foganatosításra (lásd a fenti 67-70. pontokat; lásd még *Mahamed Jama v. Malta*, no. 10290/13, §§ 137-39, 26 November 2015, és *Nabil és mások kontra Magyarország*, 62116/12. sz. ügy, 38. pont, 2015. szeptember 22.). Az alább kifejtett okok miatt a Bíróság megállapítja, hogy ez a követelmény egyik kérelmező esetében sem teljesült, ezért nem tartja szükségesnek annak eldöntését, hogy a kérelmezők őrizetbe vétele az 5. cikk 1. bekezdésének b) vagy f) pontjában foglalt megengedhető okok alá esik-e (lásd a fent hivatkozott *M.H. and Others v. Croatia*, § 246).

75. A Bíróság megjegyzi, hogy a szóban forgó események idején mindkét kérelmező kiskorú volt, amint azt a hazai hatóságok végül megállapították (lásd a fenti 11. és 22. pontot, és vö. *A.D. v. Malta*, no. 12427/22, § 74, 17 October 2023, valamint a fent hivatkozott *Darboe and Camara*, § 131). A hazai jog szerint kísérő nélküli kiskorú menedékkérőt semmilyen körülmények között nem lehetett őrizetbe venni (lásd a fenti 32., 33. és 40-42. pontokat). Nem lehet azonban figyelmen kívül hagyni, hogy a kérelmezők a jelek szerint eredetileg arra utaló információkat szolgáltatottak a hatóságok felé, hogy felnőttek. Ezen információk alapján vették őket őrizetbe. Csak néhány nappal később nyilatkoztak úgy, hogy kiskorúak. Ilyen helyzetben a hazai hatóságoknak jogos aggályaik lehettek a kiskorúságra vonatkozó kérelmezői nyilatkozatok megbízhatóságával kapcsolatban, és így észszerű lehetett az attól való tartózkodásuk, hogy a kérelmezőket e nyilatkozatok megtétele után azonnal gyermekintézményben helyezték el. Azonban pusztán az a tény, hogy a kérelmezők azt követően állították magukat kiskorúnak, hogy eredetileg felnőttek vallották magukat, nem igazolhatta állításaik anélkül történt elutasítását, hogy megfelelő intézkedéseket tettek volna a kérelmezők életkorának ellenőrzésére. A Bíróság megismétli, hogy a gyermekek rendkívüli kiszolgáltatottsága fontosabb megfontolás, mint az irreguláris migráns státuszukkal kapcsolatos megfontolások (lásd a fent hivatkozott *Mubilanzila Mayeka and Kaniki Mitunga* ügy 55. pontját), és megjegyzi, hogy a gyermek bevándorlókat érthető okok készíthetik arra, hogy ne fedjék fel valódi életkorukat, például az, hogy nem biztosak az életkorukban, vagy attól félnek, hogy elszakadnak egy adott csoporttól vagy egy felnőtt rokontól.

76. A Bíróság az elé terjesztett információk alapján nem talál olyan hazai jogszabályi rendelkezést, amely kifejezetten a kormegállapításra váró vagy kormegállapításon áteső menedékkérők helyzetét szabályozná. Megjegyzi, hogy 2195 (2017) sz. határozatában az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése felszólította a tagállamokat arra, hogy határozzanak meg és biztosítsanak alternatív elhelyezési lehetőségeket a kormegállapításra váró vagy kormegállapításon áteső gyermekek számára (lásd a fenti 53. pontot). A Bíróság szerint a

migráns gyermekek fogvatartási létesítménybe zárását el kell kerülni, és csak a megfelelő körülmények között történő, rövid ideig tartó elhelyezés tekinthető összeegyeztethetőnek az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdésével, de csak abban az esetben, ha a nemzeti hatóságok bizonyítani tudják, hogy csak azt követően folyamodtak ilyen intézkedéshez, hogy meggyőződtek arról, hogy semmilyen más, kisebb mértékű szabadságkorlátozással járó intézkedés nem alkalmazható (lásd a fenti 72. pontot, és – mutatis mutandis – *Nart v. Turkey*, no. 20817/04, §§ 21, 31, 6 May 2008.).

77. Ezzel kapcsolatosan a Bíróság megjegyzi, hogy az első kérelmező 2016. május 4-én tett olyan nyilatkozatot, hogy kiskorú. Végül azt kérték tőle, hogy életkorát eredeti személyazonosító okmány benyújtásával vagy a saját költségén elvégeztetett kormegállapítással igazolja. A hazai bíróság 2016. június 29-én anélkül hosszabbította meg az első kérelmező őrizetét, hogy bármilyen módon foglalkozott volna azon állításával, hogy kiskorú (lásd a fenti 9. pontot). Miután az első kérelmező képviselője 2016. június 30-án benyújtott egy afgán személyazonosító okmányt, majd később egy másik hasonló okmányt, a menekültügyi hatóság 2016. augusztus 5-én megszüntette az első kérelmező őrizetét, megállapítva, hogy kísérő nélküli kiskorú. A hazai határozatokban nem található magyarázat arra, hogy a 2016. június 30-án benyújtott dokumentum miért nem minősült elegendőnek legalább ahhoz, hogy a hatóságokat az első kérelmező képviselője által kért kormegállapítás elrendelésére ösztönözze, vagy hogy miért csak egy hónappal később fordították le a dokumentumot (lásd a fenti 10. pontot). Ezzel kapcsolatban a Bíróság megjegyzi, hogy az első kérelmező őrizetét kiskorúság miatt megszüntető határozatot egy nappal azután hozták meg, hogy a második dokumentum eredeti nyelven benyújtásra került (uo.). Ilyen módon az első kérelmezőt még három hónapig tartották őrizetben azt követően, hogy kiskorúságáról tájékoztatta a hatóságokat.

78. A második kérelmező 2016. június 23-án tett olyan nyilatkozatot, hogy kiskorú. Az első kérelmezőhöz hasonlóan neki is azt mondták, hogy életkorát eredeti személyazonosító okmány benyújtásával, vagy a saját költségén elvégeztetett kormegállapítással tudja igazolni. A második kérelmező végül felajánlotta, hogy kifizeti a kormegállapítást, de kiderült, hogy magánszemély kérésére ilyen vizsgálat nem végezhető. A BÁH 2016. augusztus 10-én rendelt el kormegállapítást, vagyis csak azután, hogy tájékoztatást kapott arról, hogy a második kérelmezőt Bulgáriában kiskorúként vették nyilvántartásba, és hogy csak akkor lehet őt visszatoloncolni oda, ha megállapítást nyer, hogy nagykorú (lásd a fenti 18. és 19. pontokat). A hazai bíróság a folyamatban lévő kormegállapításra utalással meghosszabbította a második kérelmező őrizetét, de nem foglalkozott azzal a lehetőséggel, hogy a kérelmező kiskorú (lásd a fenti 21. pontot). A BÁH 2016. augusztus 23-án, azt követően szüntette meg a második kérelmező menekültügyi őrizetét, hogy megkapta az orvosi szakvéleményt arról, hogy a második kérelmező tizenhat és tizenhét év közötti személy (lásd a fenti 22. pontot), vagyis két hónappal azután, hogy a második kérelmező jelezte a kiskorúságát. Meg kell jegyezni, hogy a jelek szerint a második kérelmező egy rokonával együtt utazott Magyarországra, akit kezdetben unokatestvérnek neveztek, de később nagybátyként hivatkoztak rá, és hogy később egy pszichológus megállapította, hogy az e személytől történt elválás negatív hatással volt a második kérelmező amúgy is törékeny mentális állapotára. Ez a rokon, aki a jelek szerint őrizetben maradt, a második kérelmezővel folytatott BÁH meghallgatásról készült jegyzőkönyv szerint szintén tizenhét éves volt (lásd a fenti 23. és 24. pontokat).

79. A fentiekből következően a kérelmezők jelentős ideig őrizetben maradtak azt követően, hogy kiskorúnak vallották magukat. Az őrizetükkel kapcsolatosan azután hozott határozatok, hogy a kérelmezők kiskorúnak állították magukat, nem adnak magyarázatot arra, hogy kevésbé kényszerítő jellegű alternatív intézkedések miért nem lettek volna alkalmasak, és annak sincs jele, hogy a kérelmezők életkorának megállapításával kapcsolatos késedelmek szükségesek lettek volna. A Bíróság különösen aggályosnak találja, hogy a hazai hatóságok ahelyett, hogy

alkalmazták volna azt az elvet, hogy kétség esetén a kérelmezők javára kell dönten, és a kérelmezők legjobb érdekét tartották volna szem előtt (lásd a fenti 71. és 72. bekezdést), pusztán amiatt vélelmezték őket felnőttnek, mert megváltoztatták az életkorukkal kapcsolatosan tett nyilatkozatukat. Ráadásul, a vélelem megdöntésének a terhét is a kérelmezőkre hárították (lásd a fenti 8. és 17., valamint a 27. pontot), figyelmen kívül hagyva, hogy az életkor bizonyításához szükséges bizonyítékok beszerzése fogva tartott menedékkérők – különösen gyermekek – számára kihívást jelentő és potenciálisan lehetetlen feladat lehet.

80. A Bíróság szerint a fenti körülmények azt bizonyítják, hogy a hazai hatóságok elmulasztották a gyors és a gyermekek legjobb érdekét kellően figyelembe vevő cselekvést, és hogy a kérelmezők őrizetben tartása azután, hogy kiskorúnak állították magukat, nem volt jóhiszemű, és így önkényes volt. Ezért sértette az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését.

81. A kérelmezők kiskorúságára vonatkozó nyilatkozatokat megelőző időszakot illetően (az első kérelmező esetében a 2016. május 1-4., a második kérelmező esetében pedig a 2016. június 17-23. közötti időszak; lásd a fenti 7., 8., 14. és 17. pontokat) a Bíróság úgy véli, hogy az ügyben felmerült fő jogi kérdéssel foglalkozott (lásd a fenti 75-80. pontokat), és a kérelmezők panaszának fennmaradó részét nem szükséges érdemben megvizsgálni (lásd *Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Romania* [GC], no. 47848/08, § 156, ECHR 2014).

IV. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

82. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

83. A kérelmezők személyenként 10 000 eurót követeltek nem vagyoni kártérítésként.

84. A Kormány vitatta az igényt.

85. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmezők nem vagyoni kárt szenvedtek a megállapított jogsértés miatt. A Bíróság méltányossági alapon az első kérelmező részére 6 500 eurót, a második kérelmező részére pedig 5 000 eurót ítél meg.

B. Költségek és kiadások

86. Az első kérelmező további 4 200 eurót, a második kérelmező pedig további 5 700 eurót követelt a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére.

87. A Kormány túlzottnak találta az igényeket.

88. A Bíróság esetjoga szerint valamely kérelmező csak annyiban jogosult a költségek és kiadások megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy azok ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve észszerűek. A birtokában lévő dokumentumokra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság a jelen ügyben az előtte lefolyt eljárás tekintetében személyenként 2 000 euró, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegének megítélését tartja észszerűnek a kérelmezők részére.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Úgy határoz, hogy egyesíti a kérelmeket,

2. Elfogadhatónak *nyilvánítja* a kérelmeket;
3. *Megállapítja*, hogy az első kérelmező 2016. május 4. és augusztus 5. közötti, valamint a második kérelmező 2016. június 23. és augusztus 23. közötti őrizetben tartása vonatkozásában megsértették az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését;
4. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdése alapján tett panasz azon részét, amely az első kérelmező 2016. május 1. és 4. közötti, valamint a második kérelmező 2016. június 17. és 23. közötti őrizetben tartására vonatkozik, nem szükséges megvizsgálni;
5. *Megállapítja*:
  - (a) hogy attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, az alperes államnak az alábbi összegeket kell kifizetnie az alperes állam nemzeti valutájában, a kifizetéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
    - (i) nem vagyoni kár tekintetében az első kérelmező részére 6 500 (hatezer-ötszáz) eurót, a második kérelmező részére pedig 5 000 (ötezer) eurót, plusz az ezen összegeket esetlegesen terhelő adók összegét;
    - (ii) költségek és kiadások tekintetében a kérelmezők részére személyenként 2 000 (kétezer) eurót, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét;
  - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális hitelkamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összegek után;
6. A kérelmezők igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2024. február 22-én, a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Ilse Freiwirth
Hivatalvezető

Marko Bošnjak
Elnök